

Peter Skaarup (DF):

Jeg siger tak for ministerens svar, selv om ministeren ikke rigtig svarede på nogen af de spørgsmål, jeg stillede – netop selvfølgelig på grund af taletiden, o.k.

Men ministeren kan så huske de to spørgsmål, jeg stillede, og derudover vil jeg godt stille et tredje. Det handler om følgende: Er det ikke korrekt, at det, hvis der er børn, der ved fra deres forældre, at den sigtede vil være til stede i de omtalte videoafhøringsrum, så kan medføre, at sigtelse i den slags sager, hvor forældrene ved det, og barnet ved det, slet ikke bliver rejst? Alt så at de sager aldrig bliver beskrevet i den redegørelse, som Justitsministeriet har oversendt til Folketinget, fordi sagerne aldrig bliver kørt.

Forældrene siger simpelt hen til deres børn: Vi vil ikke udsætte dig for, at du skal acceptere, at den sigtede er til stede under afhøringen. Kunne det ikke godt være tilfældet? Og er det derfor, vi ikke har set særlig mange tilfælde af, at børn ikke vil vidne, på grund af at den sigtede er til stede?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det vil føre for vidt at gennemgå hele sagsforløbet frem til de retningslinjer, som Rigsadvokaten har udsendt, men blot for at erindre Folketinget om det, så er de nye retningslinjer baseret på afgørelser og kendelser i Højesteret.

Det skal vi alle sammen rette os efter, medmindre Folketinget griber ind og laver lovgivning. Det er der ikke ét eneste parti, der har foreslået. Hverken Venstre eller for den sags skyld Dansk Folkeparti har fremsat forslag her i Folketinget til egentlige lovændringer, der gjorde, at Højesterets kendelse blev sat ud af kraft. Det er jeg nødt til at henholde mig til.

Det skyldes jo det enkle forhold, at der her er tale om et balancepunkt. Højesteret har altså sagt, at den praksis, som er udviklet af anklagemyndigheden og byretterne i fællesskab, bryder det grundlæggende princip om, at vidner føres i retten, og at beviser forelægges i retten, når man skal domfælde folk til måske ganske mange års fængsel, men at man gør en undtagelse, når det drejer sig om de her meget følsomme sager, hvor børn og seksuelt misbrug af børn indgår.

Her bryder man princippet ved at sige: Her accepterer Højesteret, at afhøring optages på et videobånd, som spilles i retten. Men for at sikre balancen over til, at der også skal være retssikkerhed for den tiltalte, så skal den tiltalte have mulighed for at sidde i et monitorrum på den

politigård, hvor afhøringen finder sted, sådan at den tiltalte kan sige til sin forsvarer: Få lige den politimand eller -kvinde, der forestår afhøringen her, til at stille det og det spørgsmål, fordi han i retten vil nedlægge påstand om det og det forhold.

Det har Højesteret altså sagt. Det er vi nødt til at rette os efter, medmindre Folketinget laver nye lovgivning, og der er intet parti, heller ikke fru Eva Kjer Hansens, der har sagt, at vi skal gribe ind og flytte balancepunktet i de her sager.

Så spørger fru Eva Kjer Hansen mig i dag på baggrund af, at jeg skriftligt har besvaret en række spørgsmål fra fru Eva Kjer Hansen inden spørgetiden i dag: Betyder det, at de her to konkrete sager ville være faldet anderledes ud? Og der er svaret nej, for det er ikke retningslinjernes skyld, at de to konkrete sager ikke førte frem til, at man kunne få en vidneforklaring, der kunne føre frem til tiltalerejsning. Sådan forholder det sig.

Jeg må vende tilbage til hr. Peter Skaarup og fru Sandy Brinck i næste sværrunde.

Eva Kjer Hansen (V):

Ministeren har da helt ret i, at Venstre ikke har foreslået, at vi skulle gribe ind eller lave reglerne om, for vi er foreløbig ved at undersøge, hvad konsekvenserne er af de nye retningslinjer. Det er faktisk det, vi synes er seriøst politisk arbejde: at finde ud af, hvad konsekvenserne så er af det, der er sket.

I modsætning til justitsministeren synes jeg ikke, det er nok at henvise til, at Højesteret har truffet nogle nye afgørelser. Jeg synes faktisk, at jeg som politiker har et ansvar for at gå ind og se på de begrundelser, der er blevet givet for de nye regler: Medfører de så også de konsekvenser, som vi synes er acceptable?

Og når jeg synes, det er vigtigt at stille spørgsmål her i onsdagens spørgetid, er det jo for at få justitsministerens synspunkter på sagen og ikke bare for at få en henvisning til, hvad diverse embedsmænd kan levere af oplysninger, for jeg synes, det er vigtigt, at der kommer en politisk stillingtagen til situationen.

Derfor må jeg endnu en gang sige til ministeren: Vi har ikke set nogen som helst dokumentation for, at de nye regler har betydet noget, hverken i forhold til den sigtedes retssikkerhed eller i forhold til at undgå genafhøring af børn, som også var den væsentlige argumentation.

For sagen er, siger justitsministeren i skriftlige svar til mig, at man ikke aner noget som helst